

A gy?löletkufárok

2013 január 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Politikai kérdésekben leginkább az érzelem vált dönt?vé. Az egyén és általában az egész közösség tekintetében is. A legtöbb állampolgár, amikor kialakítja véleményét, nem az eszére, hanem a szívére hallgat.

Akik gondolkodnak is, esetleg számokat és tényeket keresnek, azok közül is kevesen, nagyon kevesen döntenek

tisztán racionális érvek alapján. Alig akad ember, aki politikai programokat olvas vagy gazdasági statisztikákat búj; de ha igen, akkor is meghatározó marad az érzelmi köt?dés (vagy taszítás) egy-egy ideológia, párt vagy politikus iránt. Ez a demokrácia természete.

Természetesen vannak, akik ideológiailag elkötelezettek. Élnek köztünk olyanok is, akik egy-egy párthoz köt?dnek mélyebb, tartósabb érzellemmel. És végül léteznek olyanok, akik egy politikushoz, egy emberi lény vélt vagy valós érényeihez kötik politikai döntéseiket. De az elkötelezettek vannak kevesebben.

Jóval több azok száma, akiknek a politikai érzelmeik kevésbé tartósak. Felszínesek. Egy-egy piciny benyomás alapján változhatnak. Történik valami, hall egy hírt, esetleg álhírt, olvas egy pletykát; s mindjárt átalakul érzelmi viszonyulása. Általában bizonytalan pártköt?dés?, de végül mindig részt vev? polgárokról van szó. ?k azok (mivel számszer?leg többen vannak), akik eldönthetik a választásokat. Ez a tömeg pedig már többször is megváltoztatta pártpreferenciáját két választás közt. 1994-ben jobbról balra lépett, 2010-ben balról jobbra. Esetleg kommunistából nemzeti radikális lett, liberálisból konzervatív. Vagy Orbán-imádóból Medgyessy-kedvel?, majd Vona-követ? lett. Vessünk csak egy pillantást a választási eredményekre! De mindenkinek akad ismer?si körében is erre példa.

Az érzelmeket mindig könnyebb manipulálni. Általában igaz, hogy negatív irányba még inkább. Félelmet, gy?löletet, szorongást könnyebb kialakítani egy-egy tömegkommunikációs eszközzel, mint a „jóérzést”, az elégedettséget. Ráadásul a panaszra igen hajlamos a magyar. A rosszat el?bb észreveszi. Amolyan bús, komorságra teremtett fajta. A magyar kultúra, a hagyományai mind-mind tükrözik, hogy vigadni is sírva szokott. Hát még sírni...

A szocializmus sem múlt el nyomtalanul. A magyar búskomorsága, panaszkodó jelleme tovább romlott. Okkal. Elég csak kimenni a piacra, elmenni egy színházba vagy beszélgetni a munkatársainkkal. „Ez sem jó, meg az sem.” Panasz, panasz hátán. Egy küls? szemlél?, a magyart kívülr?l megismer? ezt még inkább láthatja. Ha van sütnivalója, akár ügyesen ki is használja.

Így talált rá a szocialista párt ismét Ron Werberre. A gy?lölet kufárjára. Aki már úgy tanulta, hogy a demokráciában az érzelmeket negatív irányba befolyásolva sok mindent?l meg lehet gy?zni a tömeget. Aki már évtizedek óta így is m?vel mesterségét. Gy?lölettel, félelemkeltéssel.

Ron most ismét Magyarországra érkezett. Felmérte a helyzetet. Megismerte az érzelmeket. Aztán döntött. A szocialista párt kiválasztotta a két legnépszerűtlenebb (nem azonos fogalom az alkalmatlansággal) kormánypolitikust, és mindjárt óriásplakátra tette. És ez még csak a kezdet. Ron riogatni fog. Félelmet, bizonytalanságot kelt majd közöttünk. Mert ha szorong a bizonytalan szavazó, már tett is egy lépést az ellenzék felé.

A választási kampány – sokak szerint – már a választások másnapján elkezd?dik és négy évig tart. Mindenesetre a

finis, a végs? sprint mindig a végén van. Most hamarabb elkezdd?dött. És nagyon úgy t?nik, hogy a szocialisták részér?l nem szakmai érvekre, nem az ész meggy?zésére, hanem másfél év ijesztgetésre, félelem- és gy?löletkeltésre kell számítanunk.

Nagy Ervin - magyarhirlap.hu

Ajánló